

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Budapest étvágya és Berlin
hasa*

Forrás:

Népszava

Bp.

1916. IX. 21.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Osztályozás

Tárgy

381.6

Hely

"1916"

Idő

— Budapest étvágya és Berlin hasa. (Töredelmes vallomás a háborús időkben.) Hus-evő állapot vagyok. Nem szégyenlem bevallani, éppen úgy, ahogy nem dicselkedném azzal, hogy növényeken rágódom, kérődzöm vagy más egyéb. Annyira megszoktam a húst, hogy példának okáért hiába nyelem le a városi hatóság böles tanácsait: a hushiány miatt egyem csigát, fogyasszak lóherét, csalánt, beléndeket vagy más hasznos főzelékeket. Megtehetem, de úgy érzem magam utána, mint az az oroszlan, akit tejjel itatnak, rizskásával etetnek, savóval hizlalnak és korpával táplálnak. Dühös és éhes vagyok. Ha dühös nem volnék, akkor is csak éhes lennék és ne tessék csodálkozni, ha éhségemszülte dühömben a következők jutnak eszembe:

Miért nem falhatom föl a népelemező bizottságot és általában mindenkit, akinek a népelemezéshez, a hushiányhoz valami köze van? Miért? Ez a társaság, a hivatalos szervnek ez a megszemélyesített valamije husból és vérből van, tehát miért nem kerül a közfogyasztás asztalára, hogy — ha már másként nem tud — a saját anyagi összetételének a fölállozásával, a piacradobásával segítsen a hushiányon. A nagy idők mindig megteremtették a maguk vértanuit. Legyen a népelemezési bizottság hus- és vértanu a közfogyasztás oltárán, de legalább ne mondhasák az ő uralkodása idejében, hogy koplaltunk, hogy vérszegények, hushiányosak lettünk.

Furcsa indítvány, de én tovább megyek, mert nagyon éhes vagyok, mert valóságos farkasétvágyam van: együk meg a törvényhatósági bizottságot. Tessék föltranszecsérozni, kiporciozni az összes belső és nem marhabelsőrészeivel egyetemben. Ha egyszer arra vállalkozott, hogy engem törvényhatósági lag közizgazgat, népelemez és mi egymás, akkor álljon a sarkára és teljesítse a kötelességét. Én éhes vagyok. Én húst akarok enni: marhahúst, disznóhúst, libahúst olyan vegyesen, amilyen vegyes a törvényhatósági bizottság. Nincs hus? Van, de drága, tehát nekem nincs, mert drága. Hát legyen hus és legyen olcsó, mert a közcélokra szánt áldozatok között még eddig nem találkoztam a törvényhatósági bizottság önkéntes vágóhídi vértanúságával. Ha ez megtörténik, én hiszem, hogy ez a testület még halálában is tiltakozik az árdrágító machinációk ellen és így olcsó hushoz juthatok.

Mehetnék még tovább is, mert mentül tovább megyek, annál éhesebb vagyok. Mondhatnám azt, hogy az önkéntes áldozatok névsorából nem hiányozhatnak fő- és székvárosunk derék polgármestere sem, aki egyébként is jöltáplált ember és akire régen fáj a fogam. De ezt nem mondok. Ennek az urnak nem kell a vértanuk sorát gazdagítani, hiszen még van idő. Elvégre ne faljunk föl mindenkit egyszerre. Több nap, mint polgármester, illetve kolbász.

Ezek után azt is bevallhatom, hogy vérengző hajlamom bösz oroszlanját mi ébresz-

ette föl. Az a hír, amiről már a napokban tudtunk és amit a berlini újságok most kirtölnek szét az örömmek és teli tüdővel fütrombitáján: Berlinben olcsóbb lett a hus, a marhahus is, a borjuhús is 10—20—40 pfenniggel.

Ez az, ami megdühít, felbőszít, elönt, epét fakaszt bennem, epét, ezt a belsőrészt, amit még föl nem falhattam, mert kitünő étvágyam kielégítése körül a saját testi épségemre is vigyázok. Hát kik azok az ördöngösök, azok a bűbájosak, azok a boszorkánymesterek, akik meg tudják cselekedni az árleszállítást, a husárok csökkentését? Emberek ezek vagy földöntuli hatalommal fölruházott valakik, avagy olyan ritka lények, akik értik a mesterségüket, amelybe beleültette őket a háborus helyzet?

Nem tudjuk. Csak azt tudjuk, hogy nálunk a husárok együtt emelkednek az étvágyainkkal és eme rettentő emelkedésben föl tudnánk falni a hatósági szervek husba és vérbe tömörített részeit, mert a kérődzés, a csigarágás, a takarmányropogtatás már nem elégíti ki a gyomrunkat.

Ellenben biztosra vehető, hogy néhány napon belül hatósági tanácsot kapunk arra, hogy a husételt mivel pótolhatjuk legolcsóbban: kenyérhajjal, tojáshéjjal, nyári szöcskével, számartövissel és galacsinhajtó bogarakkal. Hogy a drága husat olcsó hussal pótolhassuk, arról szó sincs. Persze, hiszen Berlin nem Budapest és a mi közbiztonságunk megmarad idegenek számára készített — látványosságnak, csodának: ezen mindig olyan húst vágunk, ami akár van, akár nincs, csak drágább lehet.